

LBRIS

We know
books

Doina Dabija

La firul ierbii

Vol. II

Editura pentru Literatură și Artă

2023

Pe firul continuității (<i>Mihai Cimpoi</i>)	4
Primul fir de iarbă.....	7
Inima unei țări	8
Prin el, suntem o țară	9
Încă putem iubi.....	11
Cerșetorul poet.....	13
Cititul ca o pedeapsă	14
Judecata omului	15
Demnitate sau orgoliu	17
Scrisoare	18
Sluga bogăției	19
N-avem timp.....	21
O altă privire.....	22
Un singur neam – Românesc	24
Schimbarea vine de la tine	25
În liniștea cerului	27
Repetenți la istorie	28
O umbră... ..	30
Mulțumirile-s puține	31
De acasă – acasă.....	32
Frica de Dumnezeu.....	34
Limba unui neam.....	37
O țară bolnavă	38
Fotografia sufletului	39
Al treilea ochi	41
Și iubirea dispare... ..	42
Despre inimă.....	43
Fata tatei.....	44

Cel care nu ne cunoaște	45
Pe-un tron înalt	47
O luptă nesfârșită	48
Ce frumoasă-i minciuna!	50
Îngerul limbii române	52
Dorul nestăvilit	53
Nebuna	55
Zâmbetul de după cortină	57
Talentul de a fi bou	58
Satul care moare	61
Ochii bătrânilor	62
Stăpân și slugă	63
Un Poet, un Om	64
O dimineață întârziată	65
Copil bătrân	66
Lumea poeziei	69
Printre oameni... ..	70
„Bună ziua”, „Mulțumesc”, „La revedere!”	71
Legea nu-i lege	72
Morții nu pot vorbi	74
Turciții	76
„De ziua ta, vine întotdeauna primăvara!”	77
Îți poruncesc: Să plouă!	79
Despre Diana și alte Diane	81
Actorul social	82
Stalin n-a murit	84
Poetul din ceruri	87
Invidia la minut	88
Bătrânețe, internează-te!	89
Iarăși despre „Bună ziua!”	90
Învățăturile unui părinte	92

Acasă.....	95
Răul nu obosește niciodată	96
„L-ai mai citit pe Eminescu?”	98
Țara cumetrilor	100
Ne amintim.....	101
O frică veche.....	104
Orgoliul – o maladie	107
Poeți fără vârstă.....	108
Cărțile care te formează	110
Mlaștini cu flori	111
Iertați-mă că-s fericit!	112
Educați să ne urască	113
Pe Vremuri.....	115
Vineri, doisprezece.....	116
Haosul minții	117
Agramatul cinstit	118
Un oraș de ciment	119
Libertatea în cătușe	120
Nemodestia	122
Ceasul fără ace	124
Să credem!	127
Ticăloșii încă latră	128
Acasă și eu, acasă și tu.....	129
Flori de ziua ei	131
Fii bun!	132
Un lider dement	133
Prostia reîncarnării	134
Încurajați pentru „donos”!	135
Poetul neîmbăwtrănit.....	137
Singur oriunde.....	139
Deadea Vanea.....	140

Ceartă-te în șoaptă	143
Lipește-ți aripa și zbori	144
Cuvintele otrăvite	145
Bunătatea înștrăinată	146
Pedeapsa	147
Superstițiile la putere	149
Trăsniți la minte	151
Iubire, îți poruncesc!	152
Slugile au ieșit la vânătoare	153
Ziua marelui iepure	155
Rătăciții secolului XXI.....	157
Poeți neînfricați	159
Într-o țară îmbătrânită	161
Măi, omule!	163
Frigul, ca pe o iubire	164
Limba omului	165
M-am născut cocoșat	166
Nașterea Veșnicului în Timp	169
Un spital pentru ură	170
„Marii” politicieni	171
Binele din nepăsare	172
Lacrimile îngerilor.....	173
Anotimpul Speranței	175
Laudă-mă, bre!	176
Omul de fier	177
Despre inimă.....	178
Prima spovedanie.....	179
O generație fără memorie	182
Să ne învingem!.....	184
Aripile lui Dumnezeu	185
Limba română – rugăciune neîntreruptă	187

Rănită de... ură	189
Îmbulzeala socială	191
Naționaliști de Facebook	193
Și iarna, moare de gripă	195
Bătrâna regină Cartea	197
Întoarcerea acasă	199
Mângâierea mamei	200
Uitarea.....	202
Bătrâna frumoasă.....	203
Hoțul nepedepsit.....	204
Jos mâinile de pe Mihai Cimpoi!	206
Un an nepăsător	209
Rugăciunea e iubire	210
Între urât și frumos.....	211
În același bârlog.....	212
Un adevăr mincinos!	214
„Vama lu’ mama”	215
Sfaturile copilăriei.....	217
Postări curioase	219
Azi, tot doisprezece	220
Un Mozart al timpului nostru	221
Lista cu prieteni	223
Moartea cerebrală.....	224
Tot ce contează!	227
Pădurea arestată	228
Îmi amintesc de tine.....	230
Gura lumii.....	231
Singurătate	233
Unde este localizat sufletul?.....	234
Trădătorii de neam	235
Prostia-i un necaz	237

El era cu mine.....	239
Prizonier pentru totdeauna.....	240
Despre toate tristețile lumii	243
Și copacii se fură.....	244
Fățarnicul.....	245
Între Iuda și Irod	247
Îngerul	248
Da di și? De-atâta!	250
Nădejdea	252
O școală a iubirii	253
Viața de șopârlă.....	254
Oglinda cu două fețe	255
Străjeri ai societății	256
Oraș bătrân.....	258
Sub foșnetul copacilor	259
Moartea – o mireasă	260
Hoțul de cărți.....	261
Frica de treisprezece	263
Despre educația copiilor.....	264
O floare rară	265
Iubește, dacă poți!	266
Îmbrățișarea cireșului.....	268
Hristos a înviat!.....	271
A mai trecut un an.....	273
Aparatul de fotografiat suflete (<i>Ioan Holban</i>)	275
Prin anotimpul speranței, sub aripi divine (<i>Vasile Fluturel</i>).....	280
Crâmpeie de suflet (<i>Nina Josu</i>).....	287
Ceea ce iubim... (<i>Ion Pârnău</i>).....	290
Note bibliografice	296

Doina Dabija-Dobzeu își adună publicistica într-un volum de sinteză, pus sub semnul unei retrospective *sui generis*, vrând să vadă cum arată *profilul* ei de scriitoare, acum și de editoare, dar și cum se prezintă *instrumentele ei de lucru*.

Fiică de poet și având în gene predispoziția lirică, ea a fost nevoită însă să-și schimbe într-un fel făgașul ursit, luând-o pe unul cu meandre neașteptate cu denivelări și cu modificări vectoriale. E făgașul publicisticii, vădit mai spinos și mai cotit, cerând și transmutări de registre nu doar stilistice, ci și perspective, ținând de atitudini, accente, ținte (morale, sociale, politice).

Ca și proverbialul acar Păun, trebuia să schimbe macazul, adică îndrumarea, sensul, direcția.

Îmi apăreau în față inopintele comandamente ale timpului, se impunea nevoia de reacție promptă, în consens cu Noul suveran, provocator, incitator la alte soluții.

A făcut față la ceea ce s-ar chema înțelepciunea tinereții sau, metaforic vorbind cu putere la rezistență *a firului de iarbă*, botezul soarelui și mai ales al vânturilor.

Acest fir de iarbă a devenit gânditor ca și trestia lui Pascal, mai simplu spus, s-a maturizat.

El s-a preschimbat într-un fir al continuității să zicem dabijiene depășind atuurile și complexele de care vorbea chiar tatăl ei: beneficiile prezentate de biblioteca înaintașului, necesară pentru afirmarea unui om al scrisului, de consultările cenacliere gratuite la îndemână „casnică și de cealaltă parte povara renumelui părintelui și responsabilitatea urmașului, datoria de a depăși epigonismul Ei – adăugăm noi – acoperirea paternalistă. Era accesul binecuvântat la o ucenicie literară precoce, înscrisă în acolada de la bețișoare, silabe până la ritm și rimă, până la învățul a legilor euforiei și a tuturor celor ce constituie ontologia și deontologia *scrisului*.

A scrierii care înseamnă, în cazul său, și o datorie deontologică în umbra roditoare paternă.

Nu e cazul, însă, să generalizăm binefacerile de care a dispus poeta Doina Dabija, apoi și publicista Doina Dabija-Dobzeu, cel de-al doilea nume de familie fiind trecut în caseta tehnică a săptămânalului *Literatura și arta*.

Albert Camus vorbește în jurnalul său de faptul că la temelia literaturii, a literarului stă o experiență de viață, astfel farmecul și sensul scrisului sunt eclipsate, sau chiar neantizate.

Autoarea secvențelor publicistice adunate nuclear sub genericul de firul ierbii, având prin excelență conștiința acestui adevăr, a început să valorizeze ceea ce a acumulat treptat și cu asumarea tuturor elementelor acestui proces de însușire, de trecere – așa cum spune Eminescu prin pământul proaspăt a propriei științe.

O întâmplare obișnuită sau neobișnuită din sfera cotidianului, o scenă, un eveniment familial sau din istoria mai largă a satului, a statului, a neamului, un aspect de peisaj, văzut în septembrie sau în altă lună, o dramă sentimentală, un moment sufletesc trăit intens, uneori dramatic, la pragul de sus al climaxului, o clipă răsfrântă în lăuntrul firii, care – precum zice în *Despre inimă...* – întinde coarda insuportabilului și o dă afară din sine, o tresărire de sentiment, o întâlnire cu prietenii, cu colegii, cu consătenii, un gând generat de împlinirea unei vârste sau de o anumită stare, o insomnie, o indispoziție sau un moment de beautitudine, o amintire din copilărie – înrouată, ingenuă, o impresie de lectură, un îndemn adresat propriilor copii sau cititorilor de orice etate, o povară morală, un comentariu mai acid la ceea ce se întâmplă în actualitatea jurnaleră o reflecție despre orgoliu, valori și virtuți – libertate, dreptate, demnitate, bunătate/răutate, un microportret al unei personalități sau al unui om de rând, vrednic, cinstit, o reflecție fugară despre sinceritate, singurătate, frică, boală, sănătate, o însemnare reportericească simplă despre moravuri sociale, politicianiste, morale –

toate acestea luate în ansamblu capătă o semnificație existențială, o nuanță meditativă, psihologică, de învățatură etică.

Se infiltrează până la urmă o dojană, o apostrofare ușoară, o atenționare delicată, dar și o imprecuație, o notă mai dură, satirică, un strigăt pe marginea prăpastiei pe care o avem în față.

Repertoriul tematico-motivic este foarte bogat, în ciuda dimensiunilor miniaturale. Și aici se manifestă vocația de publicist a autoarei, care cultivă *ad libitum*, după cum am mai constatat, tableta, portretul, notația peisagistică, scrisoarea, creionarea reportericească, schița filosofică, instantaneul memorialistic, însemnarea lirică, formula aforistică.

Ceea ce dă farmec și sens adânc secvențelor publicistice este *sugestia*: nu avem de-a face atât cu fapte concrete, descrieri diegetice (de eveniment), și modalități –parabolice, alegorice, metaforice –de sugerare, precum (ne limităm la un singur exemplu):

„În lacrimile îngerilor vorbim de o primblare matinală prin ploaie, care dă naștere la gânduri despre tristețe (care știe să râdă și despre singurătate, despre regretul că tatăl „ nu poate să se răzgândească să nu moară și că învață neplânsul, și că, în acest caz, trebuie să strig tare ca să nu te audă nimeni, și să te gândești la Cel de Sus (care ne întreabă în fiecare zi: „Adame, unde ești?”), publicistul conchide:

„– Iar omul nu-i răspunde...

– Nu. Continuăm să fim câte un Cain în fiecare zi, prin invidia și pizma, pe care o cultivăm celuilalt și pentru că lacrimile noastre sunt murdare, în locul nostru plâng toți îngerii cerului...

Unii plâng pe dinafară, alții pe dinauntru...

– Așa este. Eu le cobor lacrimile pe pământ.Pentru că numai și numai prin ele mai poate fi omul iertat..."

Modestă, punându-și textele în dreapta editorialelor de altă dată a tatălui său, Doina Dabija-Dobzeu este o publicistă cu o voce distinctă, fermă în a impune Adevărul și tot ce ține de valorile adevărate.

Acad. Mihai Cimpoi

Acum când frigul se retrage în ungherul lui, primul care înfrumusețează pământul e firul de iarbă. Care așteaptă cu nerăbdare să ne aducă primăvara și să ne amintească că putem fi tot atât de simpli și nepretențioși, cum este și el.

Însă cel mai mult mă miră firul de iarbă care știe să-și croiască drum printre pietre sau prin asfalt. Dându-ne un exemplu de tărie și ambiție. Și chiar dacă stă înghesuit acolo prin întuneric și suferă, sub piatra aceea neclintită, tot nu se lasă învins. Dar se zbate ca să supraviețuiască, doar ca să mai vadă încă o dată lumina soarelui. Și apoi, că e mic și firav, nu se sperie.

Nu-i este teamă nici de vânt, de frig, furtună sau de moarte. Dar se înarmează mereu cu speranță și răbdare.

O răbdare pe care uneori n-o are nici omul...

Și așteaptă resemnat să treacă prin toate etapele vieții lui.

Numai noi, cei care credem în nemurire, vrem să trăim veșnic, dar nu și să murim...

Însă iarba își știe rostul ei și ne dă exemplu de bucurie și simplitate.

Pentru ca să așternem și noi, fiecare-n sufletul celuilalt, primăvara.

După atâtea și atâtea suferințe, poporul meu nu mai încetează să sufere. Încă mai spune: „Of, cât mă mai doare!”, iar plânsul lui e unul fără lacrimi. Pentru că, de când ne-am pierdut credința și suntem în stare să-l dăm și pe Dumnezeu în judecată pentru toate necazurile noastre, au secat toate lacrimile.

Și mă întreb: până când ne vom uita durerile, cuvintele și umilinta ori adevărul și minciuna vor fi sinonime?

Cât vom mai îndura această robie continuă, ca și cum n-am fi scăpat de arest niciodată. Sau, atât de mult ne-am obișnuit să purtăm cămașa de forță, încât nici nu-i mai simțim strânsoarea, și nici sufletul, dar nici inima acestei țări...

O țară care merită un destin mult mai bun. Mai ales că Actul Unirii de la 1918 n-a fost anulat de nimeni. Iar ceea ce nu s-a făcut nu înseamnă că încă nu se poate înfăptui! E destul cât ne-am simțit străini în propria casă și i-am tolerat pe cei ce și-au propus să ne răstignească limba, istoria și numele de român. E timpul să fim din nou împreună și cele două state să devină unul – o țară. Fiindcă acest neam orfan, ucis și trădat nu mai poate să plângă pe străzile istoriei... E momentul să se întoarcă acasă!

În copilărie, după ce am învățat Rugăciunea Domnească, tatăl meu a considerat că trebuie să cunosc și poezia „Doina” de Mihai Eminescu, explicându-mi că ea reprezintă durerea poporului meu.

Iar, ca să nu mă sperii de strofele lungi, fiindcă aveam pe atunci vreo 5 ani, a început să o recite cu intonație, punând accent pe fiecare cuvânt, ca și cum trebuia să învâț nu doar versurile, dar și respirația ei:

„De la Nistru pân’ la Tisa,
Tot românul plânsu-mi-sa
Că nu poate străbate
De atâta străinătate...”

Așa că nu mi-a fost greu s-o memorez, mai ales că aceasta purta numele meu, iar eu, în mintea mea de copil, eram convinsă că marele Eminescu a scris-o pentru mine și pentru toate Doinele din lume.

Și, spre bucuria mea, tata nu m-a contrazis, dar m-a sfătuit că ar fi bine să cunosc și alte poezii, exprimându-mi în felul acesta recunoștința față de poet, care a scris nu doar o singură „Doină”, dar și altele:

„Ce stă vântul să tot bată,
Prin frunza de tei uscată,
Și frângându-mi ramurile
Să lovească geamurile...”

Iar eu, ca un copil cuminte, le-am învățat, rugându-l, totodată, să-mi facă cunoștință și mie cu marele scriitor, ca mai apoi să mă laud tuturor colegilor de grădiniță.

Astăzi, amintindu-mi de acele momente frumoase, când obișnuiam să recităm împreună, regret că mulți copii din generația actuală nu-l cunosc pe Eminescu și nici nu vor. Or, se găsesc unii invidioși care-i critică opera, afirmând că pe lumea asta sunt poeți mult mai valoroși, iar aceștia sunt ei, doar că încă nu au fost descoperiți.

Însă, până când timpul le va descoperi genialitatea, datorită noastră, a celorlalți, este să le explicăm copiilor noștri ce înseamnă dragostea față de limbă, istorie și neam. Iar dacă nu ne reușește, să le citim cât mai des din Eminescu, care continuă și astăzi să recite plângând pe străzile țării sale:

„Vai de biet român săracul,
Îndărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se-ndeamnă,
Nici îi este toamna, toamnă,
Nici e vară vara lui
Și-i străin în țara lui...”

Iar, dacă îi vor auzi glasul cu adevărat, generația de mâine nu va fi una rătăcită, dar va fi cea în fața căreia Eminescu își va scoate doliul din piept, semn că neamul lui îndurerat încă nu și-a pierdut respirația.

Îl credeam un om bun și credincios. Dar, de când a început acest război, cineva parcă l-a înlocuit și mi-a lăsat impresia că nu-l mai cunosc. Iar mărturisirea lui: „Mă bucur de ceea ce se întâmplă acum în lume!”, m-a făcut să mă uit brusc la zidul blocului de vis-a-vis, ca și cum acesta s-a transformat în om, iar cel de lângă mine își pierduse această calitate.

Fiind convins că-i împărtășesc aceleași idei, a continuat: „Ei, trebuie să existe și moarte. Pământul trebuie curățat de păcătoși!”. „Da, îi spun, dar aceasta trebuie să vină firească și nu cu forța, iar păcătoși suntem cu toții. Și dacă tu nu ești în stare să suferi pentru aproapele tău, măcar nu te bucura. Nu-ți cere nimeni bani ca să fii om!”

S-a uitat la mine cu ură și a concluzionat că-s prea tânără și nu înțeleg nimic. Dar, oare trebuie să fii tânăr sau bătrân ca să fii om bun?

Și atunci, mi-am dat seama cât de greu îmi este să zâmbesc când văd în jurul meu atâta ură. Cât de greu le este acestor oameni să iubească, când în inima lor nu este nimic, e pustiu și întuneric. Un întuneric care te înfricoșează.

Trăim într-o lume bolnavă, dacă am ajuns să ne bucurăm de suferința altuia. Iar dacă alții știu să-și ascundă bine această bucurie, unii sunt capabili să strige-n gura mare: „Mă bucur că ești rănit, lovit, că-ți merge rău, că mori”.

Și nu pot să înțeleg unde, în care clipă, am lăsat iubirea să iasă din noi și să se piardă printre firele de nisip de pe malul mării.

Totuși, încă putem iubi. Putem iubi! Ca nu cumva, atunci când viața noastră va fi povestită de îngeri, să luăm locul sălciilor plângătoare.

...

LBRIS

We know
books

L-am întâlnit lângă gardul bisericii. Stătea lângă alți cerșetori, dar părea să nu fie din aceeași lume cu ei. Avea în mână un caiet gros de matematică în care scria fără să se oprească. Și mi-am zis: „Iată, un cerșetor-poet!”

Am intrat în biserică, iar după liturghie am observat că nevoiașul continuă să scrie, dar cu o repeziciune uluitoare, ca și cum toate clipele urmau să se termine acum, iar el nu reușește să noteze tot ce are de spus. M-am apropiat să-i dau câțiva lei, însă n-a ridicat capul spre mine, parcă s-ar fi temut să-și piardă toate ideile. I-am lăsat banii pe lucrurile care am presupus că sunt ale lui și am plecat, întorcându-mi din când în când privirea spre locul unde cerșea. Voiam să observ dacă se oprește din scris. Dar nu, nu se oprea. Era atât de concentrat, încât ceilalți oameni ai străzii îi furau toți banii, iar el nu-i vedea sau, poate, se prefăcea că nu-i vede.

A trecut mult timp de atunci, dar nu știu de ce îmi amintesc de acest om și-n ziua de azi. Mă întreb dacă mai trăiește sau dacă din puținii bani pe care-i câștigă își cumpără caiete de matematică și continuă să scrie cu mâna înghețată și iarna.

Și-n timp ce noi ne pregătim de Crăciun și suntem înconjurați de cei dragi, gândul că acești oameni mor undeva singuri, neobservați, neplânși și nebociți mă întristează. Fiindcă, iată, printre ei umblă și câte un poet.

Un poet cerșetor, care va lăsa în această iarnă, undeva pe lângă o biserică, unul dintre caietele lui, în care se va putea citi de la prima până la ultima filă numai o singură frază: „Oameni, mi-e dor de oameni!”